

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Bogdan Hrib (editor)
Exit plus: Povestiri de dincolo

Copyright © autorii povestirilor
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HRIB, BOGDAN

Exit plus: Povestiri de dincolo/Bogdan Hrib (editor)
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-285-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 243/noiembrie 2017
Bun de tipar: noiembrie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Bogdan Hrib (editor)

EXIT PLUS: POVESTIRI DE DINCOLO

ediția a II-a

t...
TRITONIC

EXIT PLUS:

POVESTIRI DE DINCOLO

Cuprins

<i>Alexandru Lamba</i> – O picoteală mai adâncă	9
<i>Dănuț Ungureanu</i> – Lumină lină	31
<i>Florin Purluca</i> – O noapte fără regină	47
<i>Lucian-Dragoș Bogdan</i> – Neobișnuita viață a lui Howard Getternbach	59
<i>Teodora Matei</i> – Soft	89
<i>Florin Stanciu</i> – Fedya	105
<i>Liviu Surugiu</i> – Înaintea Învierii	125
<i>Marian Truță</i> – Soledad	135
<i>Daniel Timariu</i> – A treia stare	153
Despre autori	179

Alexandru Lamba

O picoteală mai adâncă

Clarisa și Hermes

Poate că, dacă v-aș spune așa, pur și simplu, cu ce mă ocupam, ați fi tentați să credeți că era o treabă dată naibii. Toți credeau asta. Misterele îi fascinează pe oameni de când lumea, iar treaba mea era, pentru mai toți, învăluită în mister. Da, recunosc, avea părțile ei frumoase. Însă nu era nici pe departe atât de interesantă pe cât ați crede. Noo, nici pe departe. Ba, de la o vreme, devenise chiar plicticoasă. Rutină curată. Clienta venea, eu o îmbrăcam în pijamale, o pudram, și-o așezam la nani. Și cât timp ea trăgea la somnic, eu prestam la computer. Când se trezea, pleca cu rodul muncii mele pe CD, DVD, sau stick. *Old-fashion*. Nu trimiteam nimic pe *e-mail*, nu urcam în *cloud*, nu aveam *site*. De fapt, nici nu aveam internet la cabinet. Așa-i ziceam, cabinet.

Eram paranoic, spuneți? Se poate, deși eu prefer să-mi spun precaut. Pentru că, rutină sau nu, țineam la treaba pe care-o făceam și n-aș fi riscat să mi-o strice vreun oarecare hacker prepubertar. Și nici nu găseam cine știe ce satisfacții – puteți crede că nu eram în stare, nu mă deranjează – în a construi sisteme complicate de securitate. Pentru ce? Să-l văd eu p-ăla care-mi fură datele de pe computerul al cărui singur cablu se duce la priză! Nu că n-ar fi ajuns oricum filmulețele mele *online*, că doar tuturor femeilor le place să se laude... Dar de-acolo încolo era treaba lor.

Bun, să lăsăm astea, nu sunt atât de importante. De fapt, vi le-am povestit doar ca să vă faceți o idee despre felul în care obișnuiam să tratez riscurile. Acelea pe care le puteam prevedea, vreau să zic. Cât de beteagă era prevederea mea, aveam să aflu într-o zi oarecare, când domnișoara Clarisa mi-a trecut pragul cabinetului, iar munca mea n-a mai fost aceeași.

*

— Și ce poate să însemne? tocmai mă întreba o altă clientă, la fel ca multe altele, când a intrat ea.

Ceva la ea m-a atras din prima clipă. Poate combinația dintre frumusețea femeii mature și sfoșenia copilei de liceu, poate eleganța gesturilor reținute...

— Nimic! i-am răspuns isteței, făcându-i ei în același timp semn să se facă comodă, decât că, dintr-un motiv sau altul, v-ați gândit la copaci.

Copaci pe naiba, aia avea probleme psihice! Bine, mai toate cele care apelau la serviciile mele aveau, femeile întregi la minte găseau alte lucruri pe care să de a banii. Pe monitor se derulau haotic imaginile unei alergături prin pădure. Cu două împiedicări la trei pași, cu priviri peste umăr și cu un

mediu inconsistent, care se schimba de fiecare dată când își întorcea capul. Probabil suferea de câteva fobii. Dar n-aveam de gând să-i fac ei cunoscute părerile mele de psihiatru amator ce ajunsese. Nici nu ar fi interesat-o. Pe ea – ca pe toate – o ardea urechea de-o tălmăcire. Nu voia un sfat de genul: „Fă, mergi de te tratează că ești cu nervii praștie!”, voia s-audă că urma să-și găsească un super-gagiu, să se îmbogățească, eventual să ajungă vedetă.

— Mda, copaci. Dar mă întrebam și eu...

— Domnișoară, uitați ce este: eu nu pot face pentru dumneavoastră mai mult de atât. De ce nu mergeți la un tălmăci? i-am tăiat-o eu încercând să par indignat, jignit profesional, rănit în orgoliu. Găsiți unul chiar pe strada asta, ceva mai jos. Își zice Chares Dierminéas¹.

Pentru asta veneau, de fapt, cu toatele la mine. Iar eu le trimiteam – contra unui comision oarecare – la șarlatanul meu asociat, expert în vreo cinci forme de magie (albă și neagră), vizionar și medium totodată. Nu, asta nu mă făcea și pe mine șarlatan, ce v-a apucat? Eu îmi făceam treaba corect, ofeream exact ceea ce promiteam, iar mai departe clienta putea lua orice decizie considera înțelept. De fapt, ideea mi-o dăduse, mai demult, chiar una dintre ele: „Pot să merg cu CD-ul dumneavoastră la Dierminéas? Poate îl știți, grecul!” Și așa începuse o minunată prietenie. Reciproc avantajoasă.

Dar să revenim la domnișoara Clarisa. Biata domnișoară Clarisa, prima mea victimă.

Dumneaei, după cum aveam să aflu mai târziu, avea vreo patruzeci de ani și era virgină. Și, ca să mă-nțelegeți, arăta al naibii de bine pentru vârsta ei! De fapt, pentru orice vârstă,

¹ (Gr. aprox.) interpretul binevoitor

ce să mai... De-aici și misterul, turmentul care-i măcina existența și care o adusese la mine. Ce ție-e și cu misterele astea, te trimit în cele mai nepotrivite locuri.

— Mă puteți primi acum? abia și-a făcut auzită o voce gă-tuită, timidă, ușor impresionabilă, genul de voce care spune: „Daaa? Vaaaai!” când îi povestești cum ai bătut recordul la viteză cu un picior rupt, cum ai salvat omenirea de la pieire, sau cine știe ce alte tâmpenii-ți mai trec prin cap.

— Aveți tot ce vă trebuie?

Prin „tot ce vă trebuie” înțelegând bani, evident, și avizul medical, fără de care nu se putea. Bani avea, aviz medical – pauză.

*

N-au trecut douăzeci de minute și era înapoi, cu hârtia.

Am privit-o cu circumspecția celui care a avut, la viața lui, de-a face cu medicii. Să fim serioși, douăzeci de minute? Cu tot cu drumul? Și, ce să vezi!? „Nu există contraindicații la niciun anesteziac.” Atât de tâmpit nu eram nici eu, să-nghit una ca asta! Dar avizul era semnat și ștampilat, dotat cu serie și număr, chiar și cod QR. Dacă aș fi avut un computer legat la internet, aș fi putut verifica.

Dar n-aveam...

Ce puteam face, vă-ntreb? Am ridicat din umeri și i-am luat femeii banii, apoi i-am ales o pijama dintr-aceea și-am trimis-o la vestiar. Până s-a schimbat, eu i-am pregătit patul și-un snop de senzori.

Când s-a întors, îmbrăcată doar în cămașa de noapte semitransparentă și fără nasturi – colecția specială pentru cliențele care chiar aveau ce-mi arăta – am primit-o cu un zâmbet larg și-un:

— Ce bine vă stă! Ar trebui să veniți pe aici mai des!

Da, m-ați ghicit, pledez vinovat! Acesta era singurul motiv pentru care mă adresam exclusiv clientelei feminine. Chestia aia cu creierul bărbatului care era structural diferit de cel al femeii și echipamentele mele dedicate era un mare *bullshit*. Dar, atâta vreme cât legislația îmi dădea voie să-mi selectez clientela după bunul plac, iar afacerea o ducea bine, de ce să nu mă distrez și eu? Mă rog, revenind:

Nu mi-a răspuns, doar și-a ferit privirea. Am fost bătăran, spuneți? Păi, de unde-aș fi putut să știu? M-aș fi așteptat ca o femeie de vârsta ei, cu trupul ei, să fi avut o oarecare experiență, un trecut consistent. Voi nu? V-am spus că despre motivul care o adusese la mine am aflat doar mai târziu.

— Nu se poate fără? M-a întrebat când a văzut masca.

— Puteți sta liniștită, n-am să abuzez de dumneavoastră! i-am mai spus și am invitat-o să se întindă în pat.

Recunosc, pe asta am spus-o cu răutate. Și nu, nu se putea fără mască. Adică se putea, dar ar fi trebuit să o înțep. Într-un fel sau altul, trebuia să o sedez. Asta era regula pentru toate. Altfel, era posibil să adoarmă greu, sau să cadă într-un somn prea adânc, fără vise. N-ar fi câștigat nimic, iar eu mi-aș fi pierdut timpul.

De aceea foloseam niște sedative speciale, care-mi permiteau să induc somnul care-mi trebuia și să-mi mențin paciența acolo ceva mai mult. Nu era xenon pur, cum scria pe tub, era mult mai mult de atât.

I-am așezat senzori pe tâmpile, ceafă și frunte. Apoi pe sâni și pe pubis. Aceștia din urmă nu aveau niciun rol, bineînțeles. Adică, aveau ei un rol, dar nu tehnic. Stimularea sexuală e cel mai bun catalizator pentru vise, să știți! Și încă ce vise!

Re-A tresărit, of, cum a mai tresărit! Dar n-a spus nimic. Cred că a bănuțit, dar i-a fost prea rușine. Mie nu mi-a fost. Nu-i știam povestea. Și nici acum, când vă povestesc, după ce am aflat că domnișoara Clarisa era virgină, nu-mi este. Adică... nu merita și ea să fie atinsă pe-acolo? Măcar așa, o dată? Fugar? Păi cine-i pervers, eu sau voi?

— Somn ușor, vise plăcute! i-am zis și-am învățit un pic de robinet.

Pleoapele i-au coborât încet, pline de nuri, mângâindu-mi privirea cu genele.

*

O şușoteală de apă, câteva acorduri de chitară și apoi: „*Oh life, it's bigger; It's bigger than you...*” Computerul mă anunța că pacienta a ajuns la stadiul R.E.M. Eram pregătit.

Imaginile au început să apară. Șterse, tremurate, cu puirci. Niciodată nu erau clare din prima, mai ales la o clientă nouă. Curenții cerebrali sunt diferiți de la persoană la persoană, iar senzorii aveau nevoie de calibrare. În fiecare gamă de frecvență. Apoi trebuia compus semnalul util, eliminate armoniile parazite, găsită purtătoarea cea mai bună, toate ălea. Toate ălea care-mi luau cam două-trei minute. Mult, știu, dar nu era chiar un timp pierdut, înregistram oricum.

Ah, și să știți că chestia aia cu timpul care trece altfel când visezi decât în realitate e pur *mumbo-jumbo*. În vis poți trece pur și simplu de la un cadru la altul, fără a parcurge efectiv un drum, dar, în rest, gesturile, acțiunile, vorbele... durează exact la fel de mult. Că doar puterile bietului creier nu au cum să crească așa, deodată, în timpul somnului.

Puricii și ceața au luat, ușor-ușor, forma unor trupuri umane. Protagonista era goală. Asta se întâmplă des, să te

visezi gol, dacă dormi dezbrăcat. Nu vi s-a întâmplat niciodată? Nu? Nu v-ați visat, sau nu dormiți niciodată dezbrăcați? Hmm... Trupurile dansau în jurul ei, o atingeau, o mângâiau. Și ele erau dezbrăcate, dar lor nu le-am putut ghici sexul, ori câte filtre sau scheme de conversie am aplicat. Nespecificat. Doar ea era femeie, ceilalți, asexuați.

Vă puteți imagina o orgie fără sex? Nici eu nu puteam, până atunci. Văzusem o mulțime de vise trăsnete de când făceam asta, dar acela avea ceva special, ceva ce parca mergea dincolo de-o fantezie. Felul în care plâsmuirile o împresurau, se frecau de ea, îi frământau trupul... felul în care ea li se dăruia, se lăsa posedată... Nu știu, parca ființele erau flămânde de ea, și ea de ele. Dar fără să fie ceva sexual în chestia asta! Patimă, dorință, poftă trupească, dar fără sex. Ca un film porno d-ăla postmodern.

Nu m-am gândit nicio clipă că era în pericol. N-am făcut legătura. Nici când au împresurat-o și au început să o înghețuie, s-o strângă toate deodată în brațe, iar ea s-a împotrivit, n-am realizat că, de fapt, acolo, pe pat, se sufoca. Nu tresărea, nu se zbătea, nu horcăia, toată încleștarea ei era dincolo, pe monitor. Iar pe mine mă interesau nenorocțiile mei de parametri tehnici. Și mintea-mi zbura amuzată de anticipația feței ei când aveam să privim împreună materialul.

Apoi a apărut el. Prima ființă cu sexul la vedere, un bărbat. Înalt, cu trup athletic și piele imaculată. Să-i spunem Hermes. Toți ceilalți s-au dat la o parte, iar el a luat-o de mână și-au plecat. Au plecat și gata.

Nu-mi mai murise niciodată o clientă, deci nu eram pregătit. Imaginea s-a dereglat deodată, contrastul s-a pierdut... în câteva secunde, cu toate eforturile mele, priveam tâmp imaginea de control a aparatului.

N-am știut cum să reacționez. Imaginea aia nu avea cum să apară decât atunci când senzorii erau în aer. Când o pacientă se trezea, pierdeam imaginea, adevărat, având de-a face cu alți curenți cerebrali, dar senzorii continuau să detecteze ceva. Aveam purici. Însă, în acel moment, nu detectau nimic.

Ca mândru inginer, am tras concluzia că mi se prăjise placa de achiziții și m-am panicat. O dată că o placă d-aia costa bani, nu glumă, și-apoi că aveam prea puțin film pentru clientă. Ar fi trebuit să-i dau și ei banii înapoi.

Nu cred că a mai contat, dar am mai pierdut câteva minute și cu placa înainte să-mi treacă prin cap să-mi arunc un ochi către femeie.

Hermes și Chares

Da, așa a fost, domnișoara Clarisa mi-a fost prima victimă. Altele au urmat, dar niciuna nu m-a zguduit ca ea, chiar dacă le-am ucis cu bună știință. Și pentru buna știință, aș putea spune. Pentru ceea ce credeam eu că avea să fie știință. Am fost naiv. Dar cum aș fi putut să știu?

Cred că trecuseră vreo două luni de la cele pe care vi le-am povestit, când m-am trezit cu Chares la ușa mea. Două luni groaznice, două luni de nesomn și mahmureală.

Poliția m-a lăsat repede în pace. Nu eram eu răspunzător pentru șocul anafilactic, aveam adevărul. Vina a căzut asupra medicului care a eliberat-o, însă, fiind un personaj fictiv, nu cred că l-au putut pedepsi prea aspru. Am aflat-o în timpul anchetei, dar o intuiseam de la început. Și nu mi-o puteam ierta. Am aflat tot atunci și altele, toate pe care vi le-am spus, despre biata Clarisa. Despre cea pe care o omorâsem din neglijență, din prostie, din dorința de a o vedea dezbrăcățică.

— E închis! am găjăit vapori și stropi de whisky când am auzit bătăi în ușă. Vino mâine, poimâine, sau în orice zi... care nu e azi!

Nu s-a lăsat. A insistat până i-am deschis.

— Ah, tu erai, hai înăuntru! i-am făcut semn cu gâtul sticlei. M-am și întors împleticit către un fotoliu. I-aș fi căutat un pahar, dar eu băusem fără. I-am oferit și lui.

— Vrei?

A luat sticla și-a pus-o pe o măsuță, de partea cealaltă a camerei.

— Cum îți mai merțe? m-a întrebat.

— Ca de obicei, am ridicat din umeri. Ce, nu ți-au mai venit cliente de la mine, sau ceva?

— Ba, au mai venit țițeva. Uite atitea. Mi-a întins un teanc de bancnote. Dar nu pentru ața am venit.

— Ah, nu?

Am băgat banii în buzunar fără să-i număr. Teancul era mai mic decât de obicei, dar, de la incidentul cu Clarisa, afa-cerile nu-mi mai merseseră chiar strună. Iar cu grecul eram pe încredere. Nu că n-aș fi putut găsi un model de contract de prestări servicii publicitare, sau cine știe ce termen legal s-ar fi găsit pentru pasatul fraierilor către un escroc, contract cu valoare juridică și tot rahatul, dar efectiv n-aveam chef să-mi complic calculele contabile.

— Nu. Vreau țe vorbețc cu tine dețpre clienta ațea a ta, țtii tu, țea care a murit.

— Ce-i cu ea? am încercat să par indiferent.

— I-ai filmat ultimul viț, nu-i ața?

— Ba, e chiar așa.

— Aț vrea țe ved inrețțtrarea.

Cu asta chiar m-a lovit.

— Nu știam că lucrezi și pe degeaba.

A zâmbit superior, așa cum făcea tot timpul când îi dădeam câte o mostră a prețuirii pe care o aveam pentru arta lui.

— Ignoranța ta me amuje – de câte ori o mai auzisem și p-asta! – dar nu ește in...

— ... în țpiritul convingerilor tale țe ințerti țe-i convingi pe ței care au alte convingeri. Hai sictir!

M-am ridicat și mi-am recuperat sticla. Apoi mi-am dat seama că înjurasem un grec în turcește și-am dat să-mi cer scuze.

— Țe trețem pețte. Deți, imi areți inrețittrarea, țau nu?

Nu prea i-aș fi arățat-o. Era o chestie prea... intimă, ca să zic așa.

— Ț-ar putea țe te pot ajuta. Hai, arate-mi-o, te rog!

— Să mă ajuți? Cu ce?

Mi-a ațșat pentru a doua oară zâmbetul acela.

— Tu nu beai.

— Că știi tu!

— Da, țtiu eu.

— Știi pă dreacu'! Pe mine ți-ai găsit să mă aburești?

*

Vă vine să credeți că, după discuția asta, i-am arățat totuș filmul? Dar nu m-a aburit! Nu, am cedat de lehamite, fără niciun fel de așteptări. Dar, oare, nu tocmai lucrurile de la care nu ai așteptări îți aduc cele mai mari revelații?

Chares a urmărit nemișcat, până la sfârșit, apoi a derulat câteva secvențe, a pus un stop-cadru și a spus:

— Aiți, ecjact in clipa ața a murit! Ațețta ește Hermes, țeleujitorul țufletelor țelor morți!

Și mi-a înfipt în ochi cea mai ascuțită privire pe care am văzut-o vreodată.

Apoi mi-a cumpărat afacerea, pe mai mult decât valora. Și n-am să fiu atât de ipocrit încât să pretind că nu mi-am dat seama pentru ce-o voia.

Chares și Charon

Când l-am văzut înființat din nou la ușa mea, nici n-am vrut să stau de vorbă cu el. Cred că intuiri de ce avea el nevoie de mine, nu? V-am povestit că eram precaut și-mi păstram bine secretele. Să mă implic în mârșăviile lui, mi se părea de neconceput. Imaginea Clarisei încă-mi apărea, uneori, cu toată vina aferentă. Dar m-a convins grecul! Al naibii mai era ăla, că pe toate le putea face să lucreze în avantajul lui. Și avea cunoștințe peste tot. Bănuiesc că la serviciile lui, care nu se limitaseră niciodată la cooperarea cu mine, talentele lui fiind mult mai largi decât aș fi putut eu bănui, apelau oameni de toate soiurile. Frica de necunoscut, dorința de confort în fața marilor mistere – mistere, mereu mistere – ale lumilor celor văzute și nevăzute, îi reduceau pe toți la aceeași condiție.

Dar să vedeți cu ce s-a ocupat de când îmi preluase afacerea! Întâi și întâi, a vorbit cu un avocat, iar individul s-a dat de trei ori peste cap și i-a adăugat și „asistență la sinucidere” printre domeniile de activitate. Asta nu i-a ajuns. Cu niște mașinațiuni, a reușit să încheie acorduri cu câteva spitale ca acestea să-l anunțe de fiecare dată când aveau câte un pacient incurabil, în stadiu terminal. Ba mai mult, a convins chiar o universitate particulară deținută de o organizație ateistă foarte vocală să-i finanțeze „cercetările”, astfel încât argumentele sale să sune mult mai logic și moral în ochii rudelor potențialilor clienți.

Ei, aici însă intervenise ceva la care nu se gândise și-și dăduse seama că avea nevoie de mine. Oamenii mureau sub senzorii lui, iar el nu făcea niciun progres.

— Nu ai tu nițio problema, totul ește legal, foarte foarte legal, înțelegeți? Ți Amanda fațe tot, tu doar îți programejei maținăria țe inrețittreje țeva mai mult ți mai bine, bine?

— Dar, am protestat încercând să par grav, deși auzul ace-lui nume mă cam convinsese, tu omori oameni acolo!

— Toți murim. Ți eu, ți tu, ți toți. Noi fațem doar filme.

Am bătut palma. Iar Amanda, asistenta grecului – că doar era magician care se respectă, nu? –, o femeie de-o frumusețe care te dădea pe spate, a rămas să mă ajute pe mine, exclusiv.

*

Nu mi-a fost greu, urmărindu-l pe Chares la lucru, să-mi dau seama unde o feștelea.

Prima lui greșeală era că nu studia clientul. Niciodată. Îl lua și-l conducea direct pe ultimul drum. Asta era o chestie tare păguboasă. Clientul... mă scuzați, ar trebui să-i spun „condamnatul”, avea nevoie de câteva runde preliminară de somn, în care să studiezi diferite scheme de parametri și să înregistrezi rezultatele pentru ca, printr-o interpolare Lagrange, să-i găsești o funcție cât mai apropiată de cea după care se plimbau curenții prin scăfârliă lui. E și normal ca la prima încercare, mai ales dacă n-ai experiență și nu cunoști bine aparatele, să prinzi niște semnale mai proaste decât dacă le-ai citi de pe cilindru de gramofon.

A doua greșeală era că el confunda o moarte rapidă cu una ușoară. Și, nefiind chiar un monstru, le oferea clienților săi ceea ce el considera a fi morți ușoare. Bineînțeles că nu-i așa. Cu o combinație bine gândită de tranchilizante și substanțe

letale, moartea se instala cu blândețe, dar lent, exact așa cum își dorea el. Mai târziu am descoperit că dacă le încetineam funcțiile cardiace și apoi, când visau ei mai frumos, le tăiam venele transversal, moartea era chiar și mai leneșă. Da, îmi dau seama cum sună asta.

I-am făcut cunoscute concluziile mele și mi-a dat mână liberă să preiau comanda, cu singurul obiectiv de a înregistra cât mai mult material și de a i-l preda imediat.

Cu mine la conducere și cu Amanda lângă, în lunile care au urmat rezultatele au fost mai bune. Nu spectaculos, dar mai bune. Imaginile au devenit mai clare, filmele mai lungi, execuțiile mai puține. Eu dedicam timp cercetării indivizilor, el secundelor de material pe care era convins că le obținusem după momentul decesului. Mie, ca individ materialist agnostic, asta mi se părea o mare idioțenie. Prin definiția ei, moartea survine atunci când nu mai există activitate cerebrală, iar noi tocmai asta înregistram, nu? În fine, pentru Chares treburile erau mult mai complicate. El îmi vorbea despre alte lumi, despre extracorporalitate, planuri întrepătrunse și spirite călăuzitoare, zei cu rol de conductori și alte asemenea.

Nu-l contraziceam, eu eram agnostic. Da, am spus agnostic, nu ateu. Îngâmfarea ateilor – a celor care ne finanțau, de exemplu – mi se părea la fel de stupidă ca a habotnicilor. Sunt sute și sute de mii de miliarde de stele, fiecare, poate, cu planetele ei. Ar putea, de ce nu?, să existe câte o mie de planete pentru fiecare fel de viață de apoi a fiecărei idei religioase care a existat vreodată. Ei, spune-i asta unui ateu sau unui religios! De-aia nu mă băgam în discuții nici cu unii, nici cu ceilalți.

Și nici cu grecul, până într-o zi:

— Uite-te ați, mi-a spus, veji aripioarele de pe coiful lui Hermes?